

עפ"ת (מרכז) 35011-09-25 - קאיד אל הואשלה נ' מדינת ישראל

עפ"ת (מרכז) 35011-09-25 - קאיד אל הואשלה נ' מדינת ישראל מחוזי מרכז

עפ"ת (מרכז) 35011-09-25

קאיד אל הואשלה

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[21.10.2025]

כבוד השופט עמית מיכלס

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז (השופט א' בועז) שניתנה ביום 27.7.2025 בהמ"ש 2520-07-25.

רקע עובדתי

ביום 18.11.2019 ביצע המבקש עבירת תעבורה בניגוד לתקנה 22 לתקנות התעבורה בכך שנהג בניגוד לתמרוק 415 שהוצב במקום, על אף שמשקל רכבו עולה על המשקל הרשום בתמרוק. בגין העבירה הוצאה הודעת קנס שנמסרה למבקש בו במועד והוא שילם את הדוח עוד ביום 16.1.2020.

ביום 8.7.2025, בחלוף למעלה מ-6 שנים מאז בוצעה העבירה וקרוב ל-6 שנים מאז שולם הקנס, הגיש המבקש לבית משפט קמא בקשת אורכה להישפט בגין העבירה.

מששולם הקנס ולנוכח השיהוי הניכר שבהגשת בקשת הארכה להישפט, דחה בית משפט קמא את הבקשה על הסף. כן נקבע כי תשלום קנס כמוהו כפסק דין לפיו המבקש הודה והורשע במעשים וכי פסק הדין חלוט.

מאז, הגיש המבקש לבית משפט קמא שתי בקשות דומות נוספות (ביום 15.9.2025 וביום 28.9.2025), אשר נדחו הן מהטעם שהתיק סגור והן לנוכח החלטה שניתנה על ידי בית המשפט המחוזי בערעור שהגיש המבקש.

ואכן, ביום 13.9.2025 הגיש המבקש ערעור לבית משפט זה על פסק הדין מיום 27.7.2025. במסגרת הערעור טען המבקש כי לא ביצע כל עבירה וכי נהג כחוק ובאישור; כי הבקשה למתן אורכה להישפט הוגשה באיחור שכן למבקש נודע שהדוח צבר נקודות והביא לפסילת רישיונו למשך 3 חודשים; כי הוא זקוק לרישיונו על מנת לעבוד ולפרנס את משפחתו וכי שגה בית משפט קמא משלא בחן את נימוקי הערעור ודחה אותו על הסף, ללא הנמקה.

ביום 15.9.2025 ניתנה החלטה בגדרה הוריתי על מחיקת הערעור משהוגש ללא בקשה להארכת מועד להגשתו.

בעקבות החלטה זו הגיש המבקש הודעה לפיה הערעור הוגש ביום האחרון בו ניתן להגישו וכי אין מדובר באיחור.

בהמשך לכך, ניתנה החלטה לפיה דומה כי המועד האחרון להגשת הערעור היה 10.9.2025 וככל שהמבקש סבור אחרת, עליו להגיש בקשה בצירוף תגובת המשיבה.

ביום 24.9.2025 הוגשה בקשה להארכת מועד להגשת ערעור. בבקשה נטען כי נפלה טעות בספירת מניין הימים מאז ניתן פסק דין של בית משפט קמא, וכי הערעור הוגש באיחור קל של יומיים בלבד. לפיכך, התבקש בית המשפט "לפנים משורת הדין" להיעתר לבקשה.

ב"כ המשיבה מתנגדת לבקשה בהפנותה להשתלשלות העניינים כפי שתוארה לעיל ולהלכה הפסוקה. דיון והכרעה

לאחר שנתתי דעתי לנימוקי הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור, לפסק דין של בית משפט קמא ולתגובת המשיבה, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

כידוע, ערעור פלילי יש להגיש תוך 45 יום מיום מתן פסק הדין (סעיף 199 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], תשמ"ב-1982). סעיף 201 לחסד"פ מסמך את בית המשפט ליתן רשות להגשת ערעור לאחר שעברו התקופות הקבועות בחוק, אך זאת "לבקשת מערער". על כך הוסיפה ההלכה הפסוקה כי על המערער להצביע על "טעם ממשי המניח את הדעת" לאיחור, וכי "...בגדרי השיקולים המנחים לבחינת קיומו של טעם כאמור באים, בין היתר, הנימוק לאיחור; משך האיחור; סיכויי הערעור בהליך העיקרי; האינטרס הציבורי בהכרעה בו; חשיבותן של הזכויות העלולות להיפגע מאי-הכרעה; וקיומו של חשש לעיוות דין במידה שתיחסם בפני המבקש הדלת המובילה מן הפרוזדור אל הטרקלין של ההליך העיקרי" [ע"פ 6955/15 בלאו נ' עיריית חיפה, פסקה 8 (16.6.2016) (להלן: עניין בלאו)]. עיון בבקשה להארכת מועד להגשת הערעור מלמד כי המבקש לא הצביע על כל טעם ממשי לאיחור, אלא טען לטעות אנוש בספירת הימים מאז ניתן פסק הדין. יתרה מכך, ועל אף שמדובר באיחור בן 3 ימים בלבד מהמועד האחרון להגשת הערעור, הרי שעל רקע מכלול הנסיבות ובהתאם להלכת בלאו, דין הבקשה להידחות, כפי שיוסבר להלן.

בהתאם לסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב - 1982 (להלן: החסד"פ), המבקש נדרש לשלם את הקנס בהתאם להודעת הקנס תוך 90 יום ממועד הוצאתה (18.11.2019). לחילופין, ככל שביקש להשיג על הודעת הקנס, עמדו בפניו שתי אפשרויות. האחת - להגיש לתובע תוך שלושים ימים מיום המצאת ההודעה, בקשה לביטול הקנס. השנייה - להודיע, תוך תשעים ימים מיום המצאת ההודעה שברצונו להישפט על העבירה. המבקש בחר לשלם את הקנס ועשה כן עוד ביום 16.1.2020 (אישור התשלום צורף כנספח להודעת הערעור). סעיף 229 לחסד"פ קובע כי "שילם אדם את הקנס רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו...". בשם לב לאמור, עניין לנו בפסק דין שהפך חלוט עוד בחודש מרץ 2020 (45 יום ממועד תשלום הקנס ביום 16.1.2020).

בקשת המבקש למתן אורכה להישפט הוגשה אפוא בשיהוי משמעותי של כ-5.5 שנים מאז שולם הקנס, וזאת ללא כל הסבר מניח את הדעת. טענת המבקש לפיה נהג במקום באישור העירייה וכחוק לא נתמכה בכל אסמכתא ומדובר בטענה בעלמא. מעבר לכך, המבקש לא העלה טענות אלו בעת מתן הדוח וכל שנרשם מפיו היה כי הוא צריך להגיע למקום כלשהו בגני תקווה, וכי "הווייז נתן לי את האפשרות הזאת" (ראו דברי המערער בהודעת הקנס מיום 18.11.2019, המצורף לתגובת המשיבה מיום 19.10.2025). דברי המבקש בעת מתן הודעת הקנס אף עומדים בסתירה לטענתו במסגרת הבקשה למתן אורכה להישפט, לפיה לא קיבל לידיו את ההודעה בעת ביצוע העבירה. ואילו הטענה בדבר אי קבלת הקנס לידיו עומדת בסתירה לכך שהמבקש דאג לשלם את הדוח במועד.

השיהוי הרב בהגשת הבקשה למתן אורכה להישפט, לצד חולשת נימוקי הערעור לגופו, כמוסבר לעיל, מובילים למסקנה כי אף לו הייתה מתקבלת הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור, הרי שסיכויי להתקבל היו קלושים ביותר. אף האינטרס הציבורי, ובכלל זה עיקרון סופיות הדיון ומניעת אפליה בין המבקש לבין מבקשים אחרים שלא עמדו בלוחות הזמנים הקבועים בחוק - תומך בדחיית הבקשה. אשר על כן, הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור נדחת. המזכירות תמציא את ההחלטה לב"כ הצדדים. ניתנה היום, כ"ט תשרי תשפ"ו, 21 אוקטובר 2025, בהעדר הצדדים.